

Wilt u voorlezing van deze preek in uw gemeente even melden via contact@vanbruggenpreken.nl ?

WAT VALT ER EIGENLIJK TE BELEVEN IN DE KERK?

De genezing van de blinde buiten Betsaida

[1]

Gemeente van onze Here Jezus Christus,

* *Intro (onderwerp, richting)*

In deze dienst horen we over Jezus die de ogen van een blinde opent.

Wij weten niet of deze man blindgeboren was of later door een oogziekte blind is geworden. Maar in ieder geval leefde hij al jaren in duisternis.

En dan opeens gaan zijn ogen wijd open voor het licht. Wat zal er na vele zwarte jaren opeens veel te zien zijn geweest voor hem!

*

Maar er is bij zijn genezing ook veel te zien voor óns.

Veel blinden zijn door Jezus genezen toen Hij op aarde was.

Maar deze keer verloopt de genezing anders. Het lijkt wel alsof we het in slow motion, in een vertraagde herhaling, te zien krijgen.

Eerst ontvangt de blinde een beetje zicht en dan uiteindelijk het volle zicht. Er is hier voor ons meer te zien dan bij de meeste andere genezingen. We zijn getuigen van het hele *proces* en we merken deze keer heel duidelijk hoe Jezus niet eerder tevreden is dan wanneer een genezene alles *scherp* kan zien. [2.1]

*

Wij kunnen dat in onze eeuw heel goed begrijpen. Wij leven in een tijd van op scherp stellen bij het kijken.

Wanneer het gaat om TV kijken, willen we graag een scherp beeld, en zo mogelijk flatscreen. Van monitoren voor de pc en het notebook vragen we om een hoge pixeldichtheid en daardoor een heel scherp beeld. En we zijn pas tevreden wanneer de nieuwe video-camera een helder minutieus beeldje laat zien van wat we gaan filmen.

Wij, moderne mensen, houden niet (meer) van wazig. Dat was goed voor onze grootouders die al blij waren met een vage foto en een sneeuwend TV-beeld. Voor ons is scherp kunnen zien een levensvereiste.[2.2]

*

We leven immers in een tijd waarin „zien“ en „gezien worden“ heel belangrijk zijn.

Het is een visuele tijd, waarin alle nadruk ligt op het meekijken bij alles wat in de wereld gebeurt en het meegluren naar alles wat in big brother achtige huizen plaatsvindt. Nog nooit was de mens zo'n gluurder als in deze eeuw!

Daarom blijft het reclamemateriaal voor TV, camcorder, video onze brievenbussen binnenstromen, vooral wanneer er weer spectaculaire sportgebeurtenissen op handen zijn.[2.3]

*

Het is een tijd waarin de mensen hun ogen uitkijken en zich vergapen aan de hele *wereld* en aan veel glamour, aan veel praal en schande. En het is dan ook niet zo vreemd dat er in deze tijd niet zoveel interesse is in de *kerk*.

Mensen verliezen hun belangstelling voor kerken waarin zo weinig *gebeurt* naar men denkt. Er is immers weinig te zien, dus zal er ook wel niet veel *gebeuren*. Zo simpel redeneert de kijkende mens.[2.4]

Een kerkdienst opnemen voor de televisie is moeilijk: wil het nog wat lijken dan moeten er veel extra elementen worden toegevoegd. En mensen komen hoogstens bij een trouwdienst of rond een doopplechtigheid in de verleiding om hun videocamera mee te nemen naar een kerkdienst. Wat moet je daar verder mee in de kerk: wat is daar nu te zien. Moderne mensen kijken op zondag liever naar studio Sport dan naar de uitzending van een kerkdienst.

Soms is er een uitzondering. Kerkdiensten rond huwelijken, doopplechtigheden of begrafenissen van vorstelijke personen trekken nog wel veel bekijks. Maar daar is dan ook wat te zien! Na die vorstelijke evenementen zijn de kerken helaas niet voller dan voorheen. Na het vorstelijk kijkspel zijn de mensen wel weer uitgekeken op de kerk.

Nee, als er nu in de kerk nog eens zo'n *wonder* zou gebeuren als waarover Marcus vertelt in hoofdstuk 8. [2.5]

Een blinde die wordt genezen: dat is toch om te filmen! Zoiets is de moeite waard, want dan *zie* je iets en dus *gebeurt* er iets. Alleen al het verhaal dat er van overbleef laat het ons toch nog wat meebelevén. Moet je eens kijken!

* *De genezing* [3.1]

Jezus is aangekomen in Betsaïda. Het werd door Petrus nog steeds een *dorp* genoemd en dus gebruikt

Marcus (die Petrus' prediking opschreef) ook die aanduiding, maar het was sinds kort een stad geworden, uitgebouwd door de viervorst Herodes Filippus (hij gaf het de naam Julias).

Jezus was op het meer geweest, teruggetrokken in het schip. Maar nu betreedt Hij aan de oever van het meer opnieuw het podium van de mensen: dit keer is het de markt van het gemoderniseerde Betsaida. Mensen krijgen de Genezer weer te zien.

En in het gedrang worstelt zich dan opeens een groepje mensen naar voren. Publiek dat op het podium probeert te klimmen. En aandacht vraagt. Het zijn gewone mensen en ze duwen een blinde voor zich uit: hun man of broer of kind. In ieder geval iemand aan wie ze verknocht zijn.

Ze lijden onder zijn blindheid. Ze zouden zo graag hun nieuwe kleren of hun nieuwe geit aan hem laten zien, maar dat kan niet. En ze zouden zo graag dat hij meehielp in het vissersbootje van de familie, maar hij kan geen net inhalen. Daarom komen ze hem nu tot Jezus brengen. Ze zoeken hulp voor een hulpeloze.[3.2]

Blijkbaar verwachten ze iets onmogelijks van deze leraar uit Nazaret. Ze roepen en huilen en smeken. Ze wringen hun handen en laten hun tranen de vrije loop. De mensen op de markt kijken er naar hoe *emotie* in beeld komt. Ze kijken naar de moeder en naar haar tranen die afvloeien over haar gerimpelde wangen. Hier is wat te zien! En de mensen letten nu op.

En Jezus gaat zich ook werkelijk met de man bemoeien. Hij neemt hem mee. En zijn handelingen maken het herstel van de blinde visueel tastbaar. Hij spuwt op zijn ogen: voor ons lijkt dat vreemd, maar in die tijd was het voor veel genezers gewoon om speeksel te gebruiken. De wondermacht van de genezer wordt overgedragen door het speeksel. Het vocht van Jezus' speeksel druipt nu van de oogleden van de blinde. Gelijktijdig legt Jezus zijn beide handen zegenend op het hoofd van de man. Het lijkt nu alsof de zegen uit de handen afdruipt over het gezicht. Hier is actie![3.3]

En er is ook interactie. Een vraag: „Zie je iets?“ Nu wordt het spannend. En werkelijk, de man ziet nu iets. Hij ziet mensen. Hij ziet ze om zich heen bewegen. Maar hun gestalten zijn nog vaag. Alsof het bomen zijn: de bomen waaraan de blinde zich vaak had vastgehouden om de weg te herkennen. Hij weet dat die bomen niet wandelen maar vaststaan. De bewegende lengteschaduw die hij ziet, moeten dus mensen zijn. Hij ontwaart iets. Een spannend gebeuren.

De actie gaat nog verder. Nu legt Jezus zijn handen zegenend op de ogen. Over het speekselvocht heen. En dan lijkt het wel alsof Hij met het terugtrekken van zijn handen de mistige filters voor de ogen meetrekt. Hoor de man roepen: ja nu zie ik alles heel scherp! Jezus had succes. Zijn handen genazen. Klaar is de blinde: volop staat hij in het licht dat nog zeer doet aan zijn pas geopende ogen.[3.4]

Wat een spannende genezing! Wat een spannende minuten en seconden! Spannender nog dan voetbalwedstrijden of kortebaanwedstrijden. Als je zo iets nu eens te zien kreeg in de kerk zoals ze dat vroeger mochten zien met hun eigen ogen! Denkt u.

* *Buiten beeld*

Maar nu moet ik u wel teleurstellen. U hebt gelijk: dit is spannend om naar te kijken. Toch kregen de mensen in Betsaïda juist dit niet te zien.[4.1]

We lezen immers in vers 23: „Hij vatte de blinde bij de hand en bracht hem buiten het dorp´´ Het is alsof Jezus hem weghaalt bij de camera´s en bij de mensen die nieuwsgierig staan te kijken. Het lijkt wel alsof de man gearresteerd wordt en afgevoerd. Zijn genezing hoeft niet gezien te worden door het publiek.[4.2]

En als de man dan beter mag worden en weer kan zien, dan zou je verwachten dat hij teruggaat en de stad binnenstormt. En dat de mensen hem zien aankomen: geslaagd, genezen! Schitterend om zo´n binnenkomst mee te maken. Zet die man vandaag op het podium! Maar zo´n binnenkomst is er helemaal niet. Jezus staat de man niet toe om terug te gaan naar de stad waaruit hij werd weggevoerd. Hij zei: „Ga het dorp zelfs niet in.´´ Het lijkt alsof Jezus de hele spectaculaire genezing wegmoffelt. Betsaïda krijgt niets bijzonders te zien![4.3]

Hoe moeten we dit nu toch begrijpen? Waarom zouden we als tijdgenoten van Jezus in Betsaïda ook hebben kunnen zeggen: „Er gebeurt niet zoveel op het marktplein want er is niet veel te zien!´´[4.4]

*

Blijkbaar heeft Jezus hier een bedoeling mee. Hij laat een combinatie van twee dingen zien.

In de eerste plaats dat ogen heel belangrijk zijn voor Hem. Jezus vindt het kunnen kijken iets dat een mens nodig heeft. Hij laat ook voelen dat Hij houdt van een scherp beeld: Hij rust niet voordat de man alles nauwkeurig en helder kan zien.[5.1]

Waarom vindt Hij dit belangrijk? Omdat de wereld om ons heen als schepping van God onze twee ogen wel waard is. Gods werken zijn het waard om naar te kunnen kijken. We mogen de bomen bewonderen en de mensen, en nog oneindig veel meer. Je mist iets in deze wereld wanneer je geen beeld hebt of wanneer je stoere bomen en wendbare mensen niet van elkaar kunt onderscheiden.[5.2]

Wees daarom dankbaar voor je ogen: dank God voor dat immense geschenk. Dank hem ook wanneer er een bril voor je gemaakt kan worden waardoor je zicht heel scherp blijft. Of wanneer een staaroperatie je weer verlost van die sluier en mist. Het misstaat ons niet wanneer we onze Schepper ook voor onze ogen en voor het scherpe zicht heel hartelijk danken en prijzen! Dat Hij ons dit wil geven!

En we behoren ook mededogen te hebben met allen die blind zijn. Laten we hen zoveel mogelijk helpen. Hun zo nodig vertellen over de bomen en de mensen. Geef uw steun voor oogheelprojecten in Afrika: veel oogziekten daar kunnen genezen worden. Wanneer het Jezus niet te min was om speksel te leggen op de dode ogen van de blinde man, moet het ons veel waard zijn om medicijnen en operatieve hulp te bieden aan vele geteisterde ogen in deze wereld, veraf of dichtbij. Gooi die acceptgiro niet achteloos opzij, maar sta stil bij de organisaties die smeken om uw hulp voor de blinde. Bij de wereld van God passen ogen die scherp kunnen zien! Jezus stak daar zijn handen voor uit!

Maar *in de tweede plaats* laat Jezus ook iets anders zien. Hij laat ons voelen dat het belangrijk is wáár

we nu naar kijken en hoe. De mensen in Betsaida krijgen Jezus te zien nadat Hij uit het schip is gekomen. En dan verdwijnt Hij uit beeld met een blinde man en zijn familie en daarna komt Hij weer terug. Alleen. Hij *zelf* en Hij *alleen* is het aanzien waard.[5.3]

Mensen in Betsaida moeten leren dat het niet gaat om de *gebeurtenissen* rondom Hem maar dat *Hijzelf* degene is om wie het gaat. Richt je oog op *Hem*! Daarom blijft Hij alléén in beeld en houdt Hij de blinde buiten de camera.

Zienden in deze wereld: kijk Hem niet voorbij![5.4]

Dat is ook de boodschap voor de leerlingen die buiten het dorp getuige waren van de genezing. Jezus past de techniek toe van een gewone genezer: speeksel. En Hij legt ook de handen op. Wat is nu beslissend? Niet het speeksel, maar de handen. Wanneer de handen afdalen van het hoofd naar de ogen, wordt het zicht van de man steeds scherper. Jezus is anders dan de andere genezers. Daar moet je letten op hun technieken en kunsten en tovenarijen. Bij Jezus gaat het niet om magisch speeksel, maar om handen die zegenen. Je moet naar zijn handen kijken en dus naar Hem. Daar krijg je ogen voor!

* *Jezus: niet gezien!*

De Here Jezus heeft dit wonder niet zomaar op deze manier, zo buiten het publiek, gedaan. Hij leefde in een omgeving die juist voortdurend aan Hem voorbijkeek. Niet alleen zijn tegenstanders, maar ook zijn eigen leerlingen zijn afgeleid door van alles en nog wat. Ze vestigen hun ogen nog niet uitsluitend en vol verwachting op de Zoon van God. De wetgeleerden en later ook de scharen lopen steeds maar te vragen om een teken uit de hemel: ze willen wel eens iets meemaken! En de leerlingen blijken vaak blind voor de betekenis van Jezus' werk.

We hebben dat kunnen lezen in het gedeelte dat voorafgaat aan de genezing in Betsaida. Toen de Farizeeën met Jezus begonnen te redetwisten, begeerden zij van Hem een teken uit de hemel. En Jezus zucht dan in zijn geest. En Hij vraagt zich af waarom dit geslacht aldoor maar vraagt om iets te *zien* te krijgen, om iets dat nog moet *gebeuren*. Dagelijks is Hij zelf met al zijn werken en woorden in hun midden. Is dat niet genoeg? Als er nu één generatie is die geen extra dingen meer hoeft te zien, dan is het wel deze! De genezing van een blinde zou hen nu ook maar afleiden. Laten ze eindelijk toch eens stilstaan bij wie Jezus werkelijk voor hen is en wil zijn. Laten ze toch eens ophouden met hun kritiek en ontevredenheid waardoor ze zichzelf blind maken en ontevreden!

Maar als Jezus dan de leerlingen waarschuwt voor deze dodelijk afstandelijke houding van de Farizeeën en daarbij het beeld gebruikt van het zuurdeeg, begrijpen ze hem niet eens. Ze denken dat Hij erover klaagt dat ze geen broden inkochten. Vervolgens beklagt Jezus zich ook over hen, en wel over hun oppervlakkigheid: dachten ze nu werkelijk dat Hij zich druk maakt om het ontbreken van brood? Herinneren ze zich dan niet de wonderlijke broodvermeerderingen? Hij verwijt hen hun stomtheid: „Begrijpen jullie het dan nog niet, en ontbreekt het jullie aan inzicht? Zijn jullie dan zo hardleers? Jullie hebben ogen, maar zien niet!” Hoe blind zijn ook de leerlingen. Ze staren dom in een lege broodmand en zien de Meester die al twee keer brood vermeerderde niet staan. Hoeveel moet er eigenlijk gebeuren in de kerk voordat wij tevreden zijn en geloven zonder te zien?

In deze tijd gaat Jezus nu de genezing van een blinde buiten beeld houden. Hij voerde de man af en Hij keert alleen terug naar de markt van Betsaïda. De spectaculair genezen blinde blijft buiten beeld, het beeld is alleen maar gevuld met de Genezer aan wie men op allerlei manier voorbijziet. Wat overblijft om te zien, is Hij zelf. Het lijkt dan op deze dag alsof er in Betsaïda niets gebeurt, want er niets te zien. Maar Hij staat er. Is dat niet belangrijk? Kijk eens goed naar wie Hij is! Of zijn jullie, klagers, zélf soms de blinden die niet de moeite nemen om nauwkeurig en scherp te kijken naar de Christus?!

**Smekeling*

De mensen kunnen echt wel voelen wie Hij is en wat Hij wil. Hij liet het merken wat Hem beweegt. Wat bewoog Hem om met de blinde uit beeld te gaan? Het sméken van mensen die veel van Hém verwachtten. Dat smeken van gelovigen zette Hem in beweging. **[6.1]**

Over hen ontfermde Hij zich: de blinde man moest toch de ogen van zijn moeder weer kunnen zien en het geitje van de burens en hij moest het visnet weer kunnen inhalen. Veel mensen in Betsaïda keken wel naar Jezus en ze praatten over Hem, maar hun ontbrak het smeken en aanbidden en aanroepen. En als je geen smekeling bent, gebeurt er niets. Dat klopt. Maar waarom ben je dan ook geen *smekeling* voor Jezus en voor God!?

Wij vinden dat smeken in de tekst wel gewoon. Maar het is een wonder. Weet u hoe mensen vaak reageren wanneer blindheid hun kind of man treft, wanneer het kwaad hen overvalt?**[6.2]**

Dan is er bij ons van nature een heel ander geluid: „Wanneer er een God zou bestaan, hoe kan Hij dit doen!´´ en „Hoe zou ik in God kunnen geloven in een wereld vol lepra en verminkingen en blindheid en aids?´´**[6.3]**

Mensen komen dan met zwaaiende vuisten voor God staan, zelfs als ze helemaal niet in Hem geloven.

En hoe kan die houding ook ons soms typeren. Ja, misschien zijn we minder brutaal. Maar de vraag is niet of je het *ongeloof* nog net inslikt, maar of je het *geloof belijdt*. Door je zonden te beseffen. Door God geen verwijt te maken, maar je eigen verlorenheid te aanvaarden. Dan wórdt een mens wat hij niet was: een smékeling. Dan kom je de kerk heel anders binnen. Niet met de handen in de zak om eens te kijken wat daar te beleven valt. Er is dan niets te zien voor je, en dan denk je dat er dus niet gebeurt. En je roept: „Wat is hier nu te beleven!´´ Maar dat is niet de taal van een smekeling die voor God buigt vanwege zijn schuld en die roept om genade en hulp die hij niet verdient. O God, wees mij zondaar genadig en genees mijn blindheid. Zo kwamen die mensen tot Jezus op de markt. En hoe komt u in de kerk?

Het gaat in dit verhaal om u en mij. Niet om de blinde maar om de toeschouwers. Jezus komt immers *alleen* weer terug nadat Hij zich door smeken liet wegroepen. Hij komt alleen terug en het is alsof Hij woordeloos zegt: „Wie is de volgende?´´ Maar het blijft stil op de markt. En de mensen druipen af. Ze gaan naar hun huizen. Er gebeurt toch niets vandaag bij die Jezus. En Jezus ziet hen heengaan. Bedroefd, omdat er niet meer gebeurt. Omdat er verder geen smekelingen zijn. Waar geen gebed is en geen ootmoed en geen vragen, daar wordt het stil in de kerk. Daar kan de grote Genezer

geen wonderen doen. Dan gebeurt er niets meer, denken de mensen. En dat is hun oordeel: wat je niet als smekeling komt zoeken, zul je ook niet vinden. Toen niet en nu niet. [6.4]

Dat is ook nu de werkelijkheid. Wij willen graag iets zien van mensen. Wat opzien baart, wordt kerknieuws. De ene keer is het de Toronto-blessing; voor anderen zijn het plotselinge bekeringen; weer anderen hebben behoefte aan de vertoning van emotionele bekeringsverhalen, nog anderen leven pas op bij nieuwe liturgische handelingen of ze voelen zich pas fris wanneer ze ergens anders zijn dan in hun eigen kerkelijke omgeving. En er is ook veel te ervaren in de christenheid en veel daarvan is ook gedenkwaardig en goed.

Maar er kan een tijd komen dat de Here ons alleen maar *onszelf* laat zien en horen. Omdat we niet zoeken voor onszelf, vinden we alleen maar een statisch beeld in de kerk: alleen maar de prediking, alleen maar het avondmaal en de doop. En we zoeken rusteloos verder. Is er niet veelmeer te beleven? Een schwing aan ervaring, aan genezing, aan charisma, aan nieuwe dingen in de kerk enz. Ja er is veel te beleven bij Jezus, maar voordat je aan die ervaring toe bent, moet je eerst *zelf* Hem leren zien zoals Hij is: de Heiland die wacht op je gebed, je vertrouwen, je toewijding.

Er is zo weinig te beleven in de kerk? Maar wat doe je er dan? Afwachtend toekijken? Of merk je niet hoe het beeld van de Gepredikte Heiland pas tot leven komt en in actie wanneer wij niet staan te kijken, maar wanneer we onszelf als smekelingen aan zijn voeten werpen. Om te vinden, moet je wel zoeken! En om te zoeken moet je goed kijken. En als je scherp kunt zien in de bijbel, dan zie je alleen het beeld oprijzen van de Meester tegen wie je zondigde en voor wie je klein wordt: een smekeling voor uwe troon, o Heer!

**Ontfermend kijken*

En dan is er genezing, voor smekelingen: o Heer, alstublieft, neem mij aan en verlos mij van mijn dwalen. Wat gebeurt er dan met je wanneer Jezus je aanneemt en meeneemt en persoonlijk naar je omziet? Laten we kijken naar wat er met de genezen blinde gebeurt.

We lezen: „Jezus zond hem naar huis en zei: ga het dorp zelfs niet in.” [7.1]

Is dat niet teleurstellend voor de man? Tot vandaag kon hij zijn geboortedorp alleen maar tastend verkennen. En vandaag kan hij het eindelijk voor het eerst of opnieuw weer zien in het licht van de zon. Eindelijk kan hij de bomen zien staan en de mensen zien lopen! Daar moet je toch direct met volle teugen van genieten! En wat zullen ze opkijken in Betsaida. Vroeger liepen ze hem voorbij en als hij geluk had, gooiden ze de bedelaar die hij was een fooi toe. Maar nu zullen ze eindelijk om hem heen dringen en zich aan hem vergapen en hij heeft hun fooien niet meer nodig. Zijn waardigheid is terug! Dat moeten ze zien in het dorp! Maar Jezus zegt: „Er hoeft niet gezien te worden in het dorp, ga naar je huis.” [7.2]

De man kreeg zijn gezichtsvermogen niet terug om gezien te *worden* maar om zelf *om te zien* naar anderen. Er is een huis dat op hem wacht, waar hij zijn plaats heeft en zijn taak. Hij kan nu beter functioneren in die taak en op zijn eigen plaatsje. Jezus genas hem niet voor de sensatie, maar voor zijn moeder en voor het visnet.[7.3]

We leren hier dat wij zelf helemaal op de verkeerde lijn zitten wanneer we klagen dat er weinig te zien is in de kerk. Dan zijn we slachtoffer van onze tijd, die van zich af kijkt en gezien *wordt*.

Christus is niet gekomen om te heersen, te imponeren, gezien te worden, maar Hij kwam om naar óns om te zien. Zo zorgde Hij (buiten de camera's) voor de blinde man en genas hem tot in perfectie.

In de kerk leer je actief kijken, niet passief. Actief: wat kan ik doen voor anderen, hoe kan ik in mijn eigen omgeving liefde en vreugde geven.

Dat is de les van deze heenzending naar het huis: Bekeer u, laat de dromen los, kom weg achter het scherm en ontdek je man, je vrouw, je vader, je moeder, je kind, de leeftijdgenoot die afdwaalt. En doe iets! Je was afgeleid, je zag je eigen huisgenoten en geliefde niet meer. Je verwaarloosde hen. Maar Christus geneest je om ze weer te *zien* en naar hen om te zien. Opeens zie je hoe hulpbehoevend dat lastige kind eigenlijk is en er komt tijd voor gesprek en openheid. Opeens zie je hoe weinig je eigenlijk nog betekende voor je man of vrouw, je broers, je ouders. En je ogen gaan open voor hen. U gaat de opdracht begrijpen: „Ga het dorp zelfs niet in: ga naar uw huis!!!” [7.4]

In de kerk leren we dit omdat we hier horen hoe Hij naar óns omzag. Hij week niet uit naar de hemel, maar daalde de berg af en zag om naar zijn broeders en zusters op aarde. Hij kwam uit het schip en zocht de blinde medemens. Die genade wordt de spil van ons leven.

En dan ziet de afhankelijke en ootmoedige gelovige toch iets groots gebeuren: Christus die vorm krijgt in je huis. Mensen die niet lopen te klagen en te kritiseren vanuit hun hoogmoed en ongeloof, maar mensen die vanuit hun bescheiden dankbaarheid omzien naar anderen. En de kerk wordt vol gekerstende huizen en families waarin de liefde met open ogen woont. Is dat niet iets ongekennds en echt iets nieuws om dankbaar naar te kijken?

De vraag is niet wat je te zien *krijgt* in de kerk, maar wat je te zien *geeft* aan je eigen familie en vrienden. De kerk begint bij jezelf! [7.5]

De genezen blinde zal nog wel weer in het dorp zijn gekomen, later. Maar toen was hij te laat voor de camera's van het Journaal. Maar op die dag zijn de ogen van zijn broers en ouders en vrienden gaan oplichten: de blinde bedelaar kwam tot hen terug als een mens die hen kwam helpen.

In deze zich verkijkende wereld worden wij heengezonden naar onze eigen plaats. Dáár mogen we omzien naar elkaar vanuit nederigheid en dankbaarheid. Dan zullen we vroeg of laat genade krijgen bij God én bij de mensen. Dan gaat er in stilte veel gebeuren.

Hier ligt de toekomst voor u als gemeente in een zich verkijkende cultuur. Eens zal de wereld raken uitgekeken op zichzelf. Dan liggen hier de kansen voor de christenen. Dan kunnen zij de kracht tonen van wat niet gezien wordt op de aarde. Het onzichtbare van God wint uiteindelijk de wereld.

AMEN [8]